

அம்மா பசிக் குது பசிக் குது என்ற குழந்தைகளின், அழகுரலை இனிமலேம்தாங்கமுடியாது. அது இதுவெண்டு சொல்லி இனியும் சமாளிக்கவும் முடியாது, கடசையாக மிஞ்சியிருந்த இந்த தோட்டையாவது விற்று சமகைக் வண்டும்.

குழந்தைகள் இரண்டையும் பக்கத்து வீட்டு சரஸ்வதியாச்சியோடும் விட்டிட்டு கிளிநொச்சி நகருக்குள் வந்து சேர்ந்த போது எல்லாமே அவளுக்கு புதிதாகவும் சினியமாகவும் இருந்தது.

புதிதாக புனர்மகைக்கப்பட்ட நடுவீ திகளும் ஆங்காங்கே எழுந்து நிற்கும் புத்தம்புதிய கட்டிடங்களும் புதிபுதிதாய் முளைத்திருக்கும் கடகைளும் அதன் அலங்காரங்களும் பீறமோவன ஒரு கணம் திக் குமுகாட்ச் செய்தது.

என்ன தான் இருந்தாலும் கிளிநொச்சி முன்பிருந்த சழிப்பையும் அதன் அழகையும் இழந்து சயெற்கதைத் தனமாய் காட்சியளித்தது.

அங்கும் இங்குமாய் ஓடித்திரியும் ஒரு மனிதர் முகத்திலும் கட்ட உயிர்ப்பும் அதன் களைப்பும் எங்கயேனோ தொலைந்து போயிருந்தது.

இவர்களும் கட்ட என்னைப் போல் இழப்பதகென்று எதுவுமற்ற ஏதிலிகளா....

எங்கே போவது யாரிடம் கடைப்து... இதையாரிடம் விற்ப்து... கழம்பிக்
கொண்டிருந்தாள். பிறமோ...

வகேமாய் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வாகனங்களின் இரசைச்சல்களும்
ஓட்டகோக்காரர்களின் கோண்டிச்சத்தங்களும் பிறமோவையெல்லாம் சினப்படுத்தியது.

எப்படியாவது வளைகைக்குப் போய் சமசைச்சு என்றை பிள்ளைகளுக்கு இண்டகைக்கு
வயிரார ஊட்டி விட வேண்டும் என்ற எண்ணமே மலேலோங்கி நின்றது.

அங்கும் இங்குமாய் திரும்பிப் பார்த்து வழி கடக்க முனைந்த போது யாரோ ஒருவர்
அவளின் தோழில் தட்டினார்கள்.

நீ பிறமோ... தானே..?

ஓமோம் நீங்கள்? யாரெண்டு தரெயலேலயே....?

என்ன... பிறமோ.. என்னதைத் தரெயலேலயை... நான் தான் உன்னை வகூப்படுத்தோழி
சாந்தினி... என்ன என்னை ஞாபகம் இல்லையா...

என்ன சாந்தினியா...? என வியந்து முகம் மலர்ந்த போது, இருவரும் ஒருவரை ஒருவர்
இருக அணைத்துக் கொண்டனர்.

என்ன சாந்தினி.... இப்படி எல்லாம் மாறிப் போனாய். ஒரு யுத்தம் நடந்த இடத்திலயோ
நீ யும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாய்... அல்லது வளெநாட்டிலிருந்து தான்

வந்திருக்கிறாயா...? என கடைக்கத் தோன்றியது.

அவளுடைய மகே்கப் சோடனகையும், தலமையிரின் அலங்காரமும் இறுக்கமாய் கவற்சியாய் போட்டிருந்த உடம்பும் அவளை ஒரு அழகு தவேதையாகவே காட்டிக் கொண்டது.

என்ன பிறமோ... எப்படியிருக்கிறாய்..... என்ன இந்தப் பக்கம்... என விசாரிக்கத் தொடங்குவே சாந்தினியின் கைகள் இரண்டையும் பற்றியவளாய் விக் கி விக் கி அழத் தொடங்கினாள்.

என்னண்டு சொல்ல.... எதைச் சொல்ல...

சாந்தினி... அந்தக் கட்சைக் கணங்களை என்னால் மறக்க முடியாமல் இருக்கின்றது. நானும் பிள்ளைகள் இரண்டும் பங்குக்கள் இருந்த போது வீட்டுக்குள் ஏதோ எடுக்கப் போன என்றை அம்மாவும் அப்பாவும் பீக்ஸ் விமானம் வந்து போட்ட குண்டினாலே அதிலயே இறந்து போனார்கள். பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது எங்கயோவது வாங்கிக் கொண்டு வரலாம் எனப்போன என்றையவரும்..... தொடர் முடியாமல் கொண்டதை தள தளத்தது.

அவர் இன்று வரையும் உயிரோடு இருக்கிறாரோ இல்லையோ எண்டு கட்டத் தெரியாது. தொடர்ந்து விக் கி விக் கி அழுதாள்

புதினமே வயதிற்குமே போது ஆமிக் காரரோ, தப்பினா இயக்கக் காரரோ வந்து பிடிச்சுக் கொண்டு போடுவினம் எண்ட பயத்துக்காக இந்தக் கண்டறியாத கலியாணத்தை அந்தச் சின்ன வயதிலே கட்டிச் துலசைச் சுவை இப்பரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தாய். அதுகளும் நானும் தான் இப்பதனிய... அந்த ரண்டும் சாப்பாட்டதைக் கண்டு எத்தனை நாளாச்சு அது தான் இந்த தோட்டையும் விற்றாவது....

தொடர்ந்து கதைக்க முடியாமல் தலையில் கைவதைத் தபடியே கீழே இருக்கப் போனவளை பிடித்துத் தாங்கிய படி பக்கத் திலிருந்த ததே தண்ணிக் கடையொன்றுக்குள் அழைத்துச் சன்னொள் சாந்தினி.

கூபிச்ச சட்டானா ததே தண்ணி பிறமோவகை கொஞ்சம் உசார்படுத்தியது. அது சரி சாந்தினி இப்ப நீ என்ன செய்வியாய். இப்படி ஆளே மாறிட்டாய் அடையாளமே தெரியாமல்..... உன்னைப் பார்க்க.... நம்ப முடியாமலிருக்குது.

ஒன்றுமே பசோது மௌனமாய் இருந்தாள்.

வெளியில் போய்க் கொண்டிருக்கும் வாகனங்களின் இரசைச்சலும் கடையில் பாடிக் கொண்டிருந்த வானொலியும் இரைந்து கொண்டிருந்தது.

என்ன சாந்தினி பசோமனை இருக்கிறாய்...

பிறமோ... நீ கட்டேட்டது போல் நான் ஒன்றும் மாறவில்லை. இந்தச் சமீகமே என்னை மாற்றியிருக்கிறது. மாற வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தினாலும் இந்தச் சமீகம் தந்த கொடும்பைகளினாலும், உன்னைப் போல் இந்தப் போர் தந்த ஆறாத வடக்களினாலும் என்னை நானே மாற்றியிருக்கிறேன்.

உன்னைப் போல் தான் நானும் பிறமோ.... கட்சி நேரத்தில் எல்லோரைப் போலவும் நாங்களும் ஓடிக்கொண்டிருந்த வேளையில் எங்கையோ இருந்து வந்து வீழ்ந்த குண்டினால் என்றை மனுசன் உட்பட என்றை சகோதாரியின் முழுகுடும்பமும் என் கண்முன்னாலயே சிதறுண்டு போனது.

ஏதோ நல்ல காலம் கொஞ்சம் பின்னுக்கு வந்ததால் வயது போன அப்பாவும் உயிர் மட்டும் தப்பி இரண்டு கால்களை மட்டும் இழந்த போன ஒரு சகோதரியும், தம்பியோடும் எனது குடும்பமும் தப்பித்துக் கொண்டது. இன்னொரு தம்பி... இதுவரையும் அவன் எங்கே என்றே தெரியாது...

இப்ப இவர்களது எல்லாப் பொறுப்பும் கருவியின் தலையில் பனங்காய் போலாகிவிட்டது.

போர் எப்போ முடிந்துவிட்டது. ஆனால் அதன் விளைவுகளும் கொடும்பைகளும் எமது சமீபகத்தில் நுழைந்து ஒவ்வொரு குடும்பத்தையும் ஒவ்வொரு மனிதனையும் குறிப்பாக பெண்களை சிதைத்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

வியப்போடு கட்டைக் கொண்டிருந்த பிறமோ ஒன்றும் விளங்காதவளாய்...ஏய் நான் ஏதோ கட்டை நீ என்ன சொல்லுறாய்...

ம்..ம்ம்... எனச் சிரித்தபடி என்ன செய்யிறாய் எண்டு தானே கட்டைய்... என்ற படி தொடர்ந்து சிரித்தாள். அவள் உட்கு மட்டுமே சிரித்தது. உள்ளம் சிரிக்கவில்லை என்பதை இலகுவாகவே பிறமோவினால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

பிறமோ... இப்ப நான் இந்தப் படசைச் சிப்பாய்களையும், எங்கள் நாட்டு இளைஞர்களையும் மகிழ்விக்கும் ஒரு இன்பராணி. என்னையே விற்று பிழைக்கும் ஒரு விலைமாதா.

வருமானத்துக்காக அவமானத்தை விற்கிறேன்.

பயேற்றைது போல் விறைத்துப் போனவளாய் ஒன்றும் பசோது அவளது கையை இறுகப்பற்றிக் கொண்டாள்.

இங்கே இருக்கின்ற ஆயுதக்காரர்கள் தொடக்கம் ஓட்டோக்காரனிலிருந்து சாதாரண மக்கம் தரையாத எத்தனையோ மக்கங்கள் எனக்க இண்டைக்கு வாடிக்கையாளர்கள்.

கண்ணையே இப்ப சம்பாதிக்கிறேன். சந்தோசமாய் இருக்கிறேன். என்ன பிறமோ யோசிக்கிறாய்.....?

காலம் காலமாக கட்டுப்பாடும் கலாச்சாரம் எண்டும் ஒருமித்து கட்டிக்காத்து வளர்க்கப்பட்ட நான் கடையிலே ஒண்டும் ஏலாமல் விரகத்தின் விழிம்பு நிலைக்கு வந்ததாலே கடையிலே என தன்மானத்தையும் இழந்து என்னை நானே இழக்கத் தொடங்கினேன்.

வலேலை வலேலை எண்டு வீ தி வீ தியிலெல்லாம் ஓடினனே வணைடாதவர்களையிலெல்லாம் காலிலும் கட்டி வீ ழந்து மன்றாடினனே. கருணை கொண்ட ஒருவன் கட்டி என்னை ஏறெடுத்துப் பார்க்கலே....

கண்டவன் நிண்டவன் வந்தவன் போனவன் எல்லாம் வறும் காமம் கொண்டே பார்த்தார்கள், என்னைக் கலைத்தார்கள். கட்சியில் அதுவே என்றை வாழ்க்கையாகிவிட்டது.

இந்தச் சமீகத்தில் நானும் என்றை குடும்பமும் நிமிர்ந்து வாழ வணைடும் எனது பிள்ளையையும் தப்பியிருக்கும் தம்பியையும் பிப்பிக்க வணைடும் எண்டு நினைத்து வெடித்து வெம்பிய போது எனக்கு கிடைத்த இலகுவான ஆயுதம் இது தான்.

கலாச்சாரம் என்றும் கட்டுப்பாடுகள் என்றும் கட்டிக்காத்த இந்தப் பாரம்பரியம் எல்லாம், என்னை ஒரு முறையல்ல பலமுறை சிந்திக்க வைத்தது தான், ஆனால் என்னுடைய வறுமையும் விரக்தியும் போர்த்துக் கொடுமையையும் அது தந்த வடிகளையும் எண்ணும் போது இவையெல்லாம் துக்குந்றாய் காற்றில் பறந்து விட்டது.

இந்த அதிகாரத் தரப்பினால் திணிக்கப்பட்டிருக்கும் அனாதைத் விதமான வன்முறைகளையும் நாம் ஒவ்வொருவரும் எதிர்கொள்ளுகின்றோம். இந்த நெருக்கடியினால் எங்களைப் போன்ற பல பெண்கள் தாங்கள் கட்டிக்காத்த அனாதைத் துடதைத் தெறிந்து விட்டார்கள் பிறமோ....

எல்லாவற்றையும் துச்சமென மதித்து நாடெண்டும் மண்ணென்றும் ஆயுதம் ஏந்தி களமாடிய எங்கள் பெண்போராளிச் சகோதரிகளையே துக்கியெறிந்த இந்தத் தமிழ்ச் சமீகம், என்னைப் போன்றவர்களை எந்தக் கணக்கில் எடுக்கும்.

எங்களைப் போன்ற பல சிங்களத் தோழியர்களும் கட்டி இன்று இந்த வறுமையின் காரணத்தினால் இந்தத் தொழிலிலே வந்திறங்கியிருக்கின்றார்கள். பிறமோ...

நானோ அல்லது என்னைப் போன்ற பல பணைகளோ இதை விரும்பிச் செய்யவில்லை....
பல நிர் பந்தங்களால்.....

அவளால் அழமுடியவில்லை தொண்டை வரண்டு நா தளதளக்க தலையை நிமிர்த்தி மலேலே
பார்க்கிறாள் கண்ணீர் கன்னங்களிலிருந்து வழிந்தோடியது.

பிறமோ.... நீ ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாதே... உனக்கு நான் எப்போதும்
உறுதுணையாய் இருப்பேன். நீ எப்போதும் என்னுடன் தொடர்பு கொள்ளலாம்
என்று ஒரு விசிறிங் காட்டையும் எடுத்துக் கொடுத்து விட்டு பாக்கிலிந்த பல
ஆயிரம் நோட்டுக்களை அவள் கையில் திணித்தாள்.

இது பாவச்சம்பளம் என நினைத்து என்னைப் புறந்தள்ளி விடாதே... உன்னுடைய
நண்பியாய்... நல்ல தோழியாய்.. உடன்பிறவாச் சகோதரியின் உதவியாய் ஏற்றுக் கொள்.

என்னைப் போன்ற ஒரு இக்கட்டான நிலைக்கு நீ யும் வந்துவிடக் கூடாது. இதே
போல் ஒரு சிறு உதவியோ அல்லது ஒரு ஆறுதல் வார்த்தையாவது எனக்கு அன்று
கிடதை திருந்தால் இந்த நிலைக்கு வந்திருக்க மாட்டேன் பிறமோ...

இண்டைக்கு நீ போ, மிக விரைவில் உன்னிடம் வருவனே. நிரந்தரமாய் வருமானம்
வரும் மாதிரியான ஒரு தொழிலை உனக்கு ஏற்படுத்தித் தருவனே.

இந்த அதிகாரவர்க்கம் எங்கள் வாழ்க்கையைப் பறித்தது. இந்தப் போர் என்றை
உறவுகளை காவு கொண்டது. இந்தச் சமீகம் என்னையே பறித்துக் கொண்டது.

ஆனால்

என் மனவலிமையும் எனது உறுதியையும் யாராலும் பறிக்கமுடியாது. நாம் எழுந்து
நிமிர்ந்து வாழ்வோம் என்ற சாந்தினியின் வார்த்தைகள் பிறமோவின் காதுகளிலும்
நீங்காரமாய் ஒலித்துக் கொண்டது.

முற்றும்.